

Fremsat den 7. oktober 2020 af Flemming Møller Mortensen (S), Peter Skaarup (DF), Sofie Carsten Nielsen (RV), Karsten Hønge (SF), Peder Hvelplund (EL), Mai Mercado (KF), Ole Birk Olesen (LA), Torsten Gejl (ALT), Aaja Chemnitz Larsen (IA), Sikandar Siddique (UFG) og Susanne Zimmer (UFG)

Forslag til folketingsbeslutning om automatisk statsborgerskab efter 10 år (borgerforslag)

Folketinget pålægger regeringen at ændre indfødsretsloven således:

1. Alle, der har haft lovligt ophold (midlertidig eller permanent opholdstilladelse) i Danmark i sammenhængende 10 år, kan få et dansk statsborgerskab (i gave) enten ved at afgive erklæring herom eller ved lov, jf. grundlovens § 44.

2. Man bibeholder eller forbedrer de eksisterende muligheder for at søge om statsborgerskab inden de 10 år. Undtaget er dem, der er dømt efter straffelovens kapitel 12 og 13, der omhandler landsforræderi og terrorisme.

Bemærkninger til forslaget

Utryghed

Uanset hvorfor man kommer til Danmark, er der mange krav, man skal leve op til for at få dansk statsborgerskab. Mennesker, der bor her og hver dag bidrager til samfundet, er forhindret i at få demokratisk indflydelse og den tryghed, et statsborgerskab giver, i 15, 20, 30 år eller mere.

For at få statsborgerskab skal man først have permanent opholdstilladelse. Kravene til permanent opholdstilladelse er blevet strammet igen og igen, så det faktisk er sværere at få permanent opholdstilladelse, end det på papiret er at få statsborgerskab.

Det er helt ligegyldigt, om man er kommet hertil på et arbejdsrelateret visum, fordi man har fået et job i Danmark, om man er gift og har børn med en dansk statsborger, eller om man er flygtet fra krig. Det er de samme skrappe krav, man skal leve op til. For alle flygtninge gives opholdstilladelse som udgangspunkt midlertidigt for at fastholde en forventning om ikke at kunne blive i landet. Det gælder også mennesker, der ikke har noget andet statsborgerskab.

Mennesker, der bliver fastholdt på midlertidige opholdstilladelser, er bange for at uddanne sig og stifte familie, for at købe bolig, for at starte som selvstændig, alle de ting, der ellers opfattes som integrationsfremmende, for man ved kort sagt ikke, om man kan få lov at blive her. Det er et kolossalt pres at leve under. Paradigmeskiftet, som trådte i kraft i starten af 2019, siger specifikt, at det ikke tæller, om man uddanner sig, kan sproget eller har stiftet familie. Man er kort sagt prisgivet.

I Aftale mellem regeringen og Dansk Folkeparti: Finansloven for 2019 (30. november 2018) står der på side 28.

»Det vil bl.a. indebære følgende:

- Hensyn som udlændingens tilknytning til arbejdsmarkedet vil blive tillagt mindst mulig betydning, når myndighederne skal vurdere, om inddragelse/nægtelse af forlængelse må antages at virke særligt belastende.
- Hensyn som udlændingens deltagelse i foreningsliv vil blive tillagt mindst mulig betydning, når myndighederne skal vurdere, om inddragelse/nægtelse af forlængelse må antages at virke særligt belastende.
- Hensyn som udlændingens danskkundskaber vil blive tillagt mindst mulig betydning, når myndighederne skal vurdere, om inddragelse/nægtelse af forlængelse må antages at virke særligt belastende.
- Det vil kunne tillægges yderligere vægt i myndighedernes sagsbehandling, at udlændingen har sprogkundskaber i forhold til det sprog, der tales i det land, som udlændingen må forventes at tage ophold i.«

Betingelserne for at få dansk statsborgerskab findes på Udlændinge- og Integrationsministeriets hjemmeside.

Som det er nu skal man opfylde en lang række krav, herunder at man ikke modtager offentlige ydelser (selvforsørgelse) og ingen gæld til det offentlige. Begge er ting, som mange helt almindelige danskere prøver på et tidspunkt i lø-

bet af livet. Specielt kan man havne i en gældsspiral, når man er tvunget til at leve på den ekstremt lave integrationsydelse. Den laveste sats er p.t. 2.616 kr./mdr., hvilket man hverken kan leve eller eksistere for. Man ødelægger og modarbejder helt bevidst, at helt fredelige mennesker kan få dansk statsborgerskab.

Institut for Menneskerettigheder siger:

»FN's Verdenserklæring om Menneskerettighederne fastslår, at alle har ret til et statsborgerskab. Det betyder selvfølgelig ikke, at enhver har ret til et dansk statsborgerskab. Men dansk lovgivning kan blive bedre.«

»Vi anbefaler, at dansk lovgivning ændres, så grupper med en stærk tilknytning til Danmark nemmere kan opnå dansk statsborgerskab. Det drejer sig blandt andet om flygtninge og statsløse personer og især deres børn, som fødes og/eller vokser op her i landet. Helt overordnet anbefaler vi, at der nedsættes en lovforberedende indfødsretscommission, der kan foretage en samlet gennemgang af hele den danske indfødsretslovgivning.«

Danmarks Statistik viser i tabellen FOLK2, at andelen af borgere i Danmark med udenlandsk statsborgerskab siden 1997 er steget fra 4,5 pct. til i dag 9 pct., således at vi pr. 1. januar 2019 holdt 525.898 uden for vores demokrati. Det truer vores sammenhængskraft, og derfor må den udvikling vendes.

Man skal bidrage

Flygtninge og indvandrere bidrager på nøjagtig samme måde som alle andre danskere. Man betaler sin skat og opfylder eventuelt betingelserne for at modtage offentlig forsørgelse. I lighed med danskere, som er på kontanthjælp, har man pligt til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Igen er offentlig forsørgelse noget, som mange helt almindelige danskere prøver på et tidspunkt i løbet af livet. Det er derfor ganske urimeligt, at det skulle udelukke en fra at blive dansk statsborger.

Der er indført et nyt beskæftigelseskrav pr. 1. januar 2019.

»Ud over kravet om ophold i sammenlagt 9 år inden for de seneste 10 år stilles der fra 1. januar 2019 også krav om beskæftigelse svarende til 2 år og 6 måneders ordinær fuld-tidsbeskæftigelse inden for de seneste 10 år som betingelse for, at du har ret til kontant- eller uddannelseshjælp.

Du skal opfylde beskæftigelseskravet, hvis du modtager integrationsydelse pr. 1. januar 2019, eller hvis du ansøger om hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik fra og med denne dato.«

Se lov om aktiv socialpolitik, kapitel 4.

Der er kort sagt rigeligt med incitament til at komme i beskæftigelse og dermed væk fra den ekstremt lave integrationsydelse, som man ellers er fanget på for evigt. Det er derfor næppe med sin gode vilje, hvis man ikke er i beskæftigelse.

Man skal kunne dansk

Vi mener naturligvis, at det er en god ide at kunne sproget.

»Den 1. juli 2019 ændrede integrationsprogrammet navn til selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet for alle nyankomne flygtninge og familiesammenførte til flygtninge. For andre familiesammenførte benævnes programmet nu introduktionsprogram.«

Udlændinge- og Integrationsministeriets hjemmeside fortæller:

»Programmet består af:

- Danskuddannelse
- Beskæftigelsesrettede tilbud i form af vejledning og opkvalificering, virksomhedspraktik, ansættelse med løntilskud efter integrationsloven.«

»En udlænding, som modtager selvforsørgelses- og hjemrejseudbetaling eller overgangsydelse, har både pligt til at deltage i programmet og stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Hvis en udlænding ikke lever op til disse forpligtelser, kan der trækkes i ydelsen.«

Man vil altså stadig have pligt til at modtage danskundervisning, og der vil være ganske alvorlige sanktioner i form af træk i ydelser, hvis man ikke overholder reglerne. Ligeledes vil det ekstra incitament til at lære dansk i form af danskbonus stadig bestå. Man kan modtage 1.560 kr./mdr. (2018-niveau) eller et engangsbetrag på 6.242 kr. (2019-niveau).

Se bekendtgørelse om danskbonus efter lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven.

Kriminalitet

Vi ønsker selvfølgelig ikke at give kriminelle statsborgerskab.

Men så er det jo heldigt, at vi for anden gang kan henvise til paradigmeskiftet.

Se Aftale mellem regeringen og Dansk Folkeparti: Finansloven for 2019 (30. november 2018), side 28.

»Opholdstilladelser til flygtninge skal fremover inddrages, når det er muligt inden for Danmarks internationale forpligtelser.«

Man har med andre ord alle muligheder for at inddrage flygtnings og indvandreres opholdstilladelse i løbet af deres første 10 år her i landet. Det skyldes som tidligere nævnt, at det ikke længere tæller, om man har uddannet sig, kan sproget eller har stiftet familie.

De eneste kriminelle flygtninge og indvandrere, som vi vil have tilbage på lovligt ophold efter 10 år, er dem, som vi er internationalt forpligtet til at give ophold. Det er med andre ord flygtninge og indvandrere, som ikke tager hjem lige med det samme på grund af situationen i deres hjemland, eller fordi de på anden måde er forfulgt.

Derudover bør man huske på, at flygtninge og indvandrere generelt ikke er kriminelle.

Danmarks Statistiks tabeller FOLK1C og STRAFNA3 viser følgende:

Andel af skyldige 2017 i forhold til oprindelsesland: Danmark 2,33 pct. og ikkevestlige 4,58 pct.

Der er altså 95 pct. af ikkevestlig oprindelse, som ikke er kriminelle, dvs. ikke et problem.

Derfor er det kun rimeligt, at de på den måde efter 10 år får nogle demokratiske rettigheder.

Integration går begge veje

Vi tror på, at integration går begge veje. Man kan ikke forvente, at flygtninge og indvandrere integrerer sig, hvis man ikke selv er bare en lille smule villig til at tage imod og byde velkommen. Derfor mener vi nu, at det er på tide at give flygtninge og indvandrere de samme rettigheder, som vi andre nyder godt af. Det skal være slut med, at flygtninge og indvandrere skal leve i utryghed for deres fremtid og være bange for at etablere familie.

Historisk set er det ikke mange år siden, at man fik statsborgerskab automatisk efter 10 år.

Lov om dansk indfødsret 2002 siger:

»§ 3. En udlænding, som er ustraffet og ikke er idømt foranstaltninger efter straffelovens kapitel 9, og som har haft bopæl her i riget i sammenlagt mindst 10 år, heraf sammenlagt mindst 5 år inden for de sidste 6 år, erhverver dansk indfødsret ved efter det fyldte 18. år, men inden det fyldte 23. år, over for et statsamt, Københavns Overpræsidium, Rigsombudsmanden på Færøerne eller Rigsombudsmanden i Grønland at afgive erklæring herom.«

Og vi mener ikke, at det var helt galt i 2002. Derfor bør det gælde alle, som ikke er dømt efter straffelovens kapitel 12 og 13.

Om fremsættelsen i Folketinget

Forslagsstillerne i Folketinget bemærker, at der er tale om et borgerforslag, som inden for den fastsatte frist har opnået det antal støttetilkendegivelser fra borgere, som kræves for at få forslaget fremsat og behandlet som beslutningsforslag i Folketinget.

Borgerforslaget er oprindeligt indgivet af Inge Christoffersen, Aarhus, som hovedstiller med Signe Hermann, København, Janus Tobias Madsen, Jacob Olesen, Aalborg, Gert Møller, Aarhus, Mercy Njoki Viedemann, Silkeborg, og Fatima Ahmed Osborne, København, som medstillere.

Forslagsstillernes fremsættelse af forslaget for Folketinget er alene udtryk for, at forslagsstillerne på vegne af de partier, som støtter borgerforslagsordningen, påtager sig at opfylde en nødvendig betingelse for, at borgerforslaget kan blive behandlet i Folketinget i overensstemmelse med intentionerne bag ordningen for borgerforslag.

Fremsættelsen kan således ikke tages som udtryk for, at forslagsstillerne nødvendigvis støtter forslagets indhold.

Skriftlig fremsættelse

Af Flemming Møller Mortensen (S), Peter Skaarup (DF), Sofie Carsten Nielsen (RV), Karsten Hønge (SF), Peder Hvelplund (EL), Mai Mercado (KF), Ole Birk Olesen (LA), Torsten Gejl (ALT), Aaja Chemnitz Larsen (IA), Sikandar Siddique (UFG) og Susanne Zimmer (UFG):

Hermed tillader vi os for Folketinget at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om automatisk statsborgerskab efter 10 år.

(Beslutningsforslag nr. B 25)

Der er tale om et borgerforslag, som inden for den fastsatte frist har opnået det antal støttetilkendegivelser fra borgere, som kræves for at få forslaget fremsat og behandlet som beslutningsforslag i Folketinget. Der henvises til folketingsbeslutning af 2. juni 2016 om mulighed for at få borgerdrevne beslutningsforslag behandlet i Folketinget, lov om etablering af en ordning for borgerforslag med henblik

på behandling i Folketinget og bekendtgørelse om en ordning for borgerforslag med henblik på behandling i Folketinget. Borgerforslaget er oprindeligt indgivet af Inge Christoffersen, Aarhus, som hovedstiller med Signe Hermann, København, Janus Tobias Madsen, Jacob Olesen, Aalborg, Gert Møller, Aarhus, Mercy Njoki Viedemann, Silkeborg, og Fatima Ahmed Osborne, København, som medstillere. Fremsættelsen er alene udtryk for, at forslagsstillerne på vegne af de partier, som støtter borgerforslagsordningen, påtager sig at opfylde en nødvendig betingelse for, at borgerforslaget kan blive behandlet i Folketinget i overensstemmelse med intentionerne bag ordningen.